

Денемъ въ пустинята е топло. Всички спятъ въ палатките. Вечеръ, когато се позахлади, бащата на Хасана сѣда предъ палатката и запушва съ дългия си чубукъ, а децата припкатъ и играятъ по пѣсѣка. Майкитѣ и сестритѣ работятъ: плетатъ, шиятъ, тъкатъ, предатъ и готвятъ. Късно вечеръ слагатъ вечерята. Хасановиятъ татко яде самъ. Жена му въ това време прислужва. Женитѣ и децата ядатъ отдѣлно отъ мъжетѣ и на страна. Такъвъ е обичаятъ въ арабитѣ.

Арабитѣ разпъватъ палатките си край нѣкое изворче, водата на което се скрива нейде наблизу въ пѣсѣка. Отдалечъ може да се узнае, де е изворчето по нѣколкото палми, които растатъ тамъ, дето има вода. Когато добитъкътъ изяде всичката разтителностъ и на палмитѣ не останатъ вече фурми, или когато слънцето изсуши изворчето, тогава арабското семейство събира покъщнината си, свива палатката, натоварва всичко на камили и отива при другъ изворъ. Богатитѣ араби иматъ по нѣколко камили: на една товарятъ дрехитѣ и хранитѣ, на друга — коженитѣ мѣхове съ вода; на третя натоварятъ палатките съ коловетѣ.

Хасанъ съ майка си и сестритѣ си ездятъ на камили, а баща му ези на красивъ арабски конь.